

Arrest

nr. 297 935 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
 2. X

Wettelijk vertegenwoordigd door hun voogd: dhr. B. VANDENBUSSCHE

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door hun voogd X, op 5 mei 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2022 dienen de minderjarigen R.R.J.E. en R.R.D.A. een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, meer bepaald als ander familielid van hun Spaanse tante.

1.2. Op 29 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.10.2022 werd ingediend door:

Naam: R. R. (..)

Voorna(a)m(en): J. E. (..)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (x.x.2010)

Geboorteplaats: Orito

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse tante, de genaamde D. G., A. L. (..) (NN. xxxxxxxxx) in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Verder stelt artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

In casu is betrokkene minderjarig en komt hij zijn Spaanse tante begeleiden of vervoegen in België. Gelet op de bepaling in artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980, is eveneens het gestelde omtrent het recht van bewaring in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 een voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan. Het genoemd wetsartikel bepaalt dat: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven: (eigen onderlijning)

Uit de wetsbepaling blijkt dus als één van de ouders het minderjarige kind meebrengt naar België en de ouderlijke macht deelt met de andere ouder van de kinderen, die andere ouder daartoe de toestemming moet geven. In dit geval blijkt geen van beide ouders van betrokkene aanwezig in België. De moeder en de vader van betrokkene verblijven in Colombia. Als bewijs van recht van bewaring wordt een verklaring door de moeder van betrokkene, E. E. R. G. (..), opgesteld te Orito op 25 augustus 2022 voorgelegd, waarin zij toestemming geeft dat de 2 kinderen, nl. betrokkene en zijn broer D.A R. R. (..), naar België mogen reizen opdat zij bij haar zuster A. L. D. G. (..), samenwonen. Deze toestemming werd bij een notaris opgesteld.

Ondanks de verklaring van de moeder van betrokkene, kan het recht van bewaring in hoofde van de tante niet vervuld worden. De tante is immers niet gemachtigd om het recht van bewaring over het minderjarig kind te krijgen. Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch Burgerlijk Wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Ook wanneer de ouders en het kind niet samenwonen, oefenen zij nog steeds gezamenlijk het ouderlijke gezag uit (artikel 374 BW). Het recht van bewaring kan bovendien ook enkel worden overgedragen van de ene ouder aan de andere ouder, voor zover zij het delen. Het is niet voorzien overeenkomstig het Belgische Burgerlijk Wetboek, dat het zou kunnen worden afgestaan met een eenvoudige verklaring, aan een derde, in casu de tante. Er ligt geen officieel bewijs voor (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de tante.....) waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring zou beschikken.

Indien de ouders van de kinderen toch het recht van bewaring in onderlinge overeenkomst wensen over te dragen aan de tante, zal de rechtbank een dergelijke overeenkomst dienen te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van de kinderen onderzoeken (dit alles overeenkomstig art. 392 BW).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

en:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.10.2022 werd ingediend door:

Naam: R. R. (..)

Voorna(a)m(en): D. A. (..)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (x.x.2007)

Geboorteplaats: Puerto Asis

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse tante, de genaamde D. G., A. L. (..) (NN. xxxxxxxxx) in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Verder stelt artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

In casu is betrokkene minderjarig en komt hij zijn Spaanse tante begeleiden of vervoegen in België. Gelet op de bepaling in artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980, is eveneens het gestelde omtrent het recht van bewaring in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 een voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan. Het genoemd wetsartikel bepaalt dat: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven: (eigen onderlijning)

Uit de wetsbepaling blijkt dus als één van de ouders het minderjarige kind meebrengt naar België en de ouderlijke macht deelt met de andere ouder van de kinderen, die andere ouder daartoe de toestemming moet geven. In dit geval blijkt geen van beide ouders van betrokkene aanwezig in België. De moeder en de vader van betrokkene verblijven in Colombia. Als bewijs van recht van bewaring wordt een verklaring door de moeder van betrokkene, E. E. R. G. (..), opgesteld te Orito op 25 augustus 2022 voorgelegd, waarin zij toestemming geeft dat de 2 kinderen, nl. betrokkene en zijn broer J. E. R. R. (..), naar België mogen reizen opdat zij bij haar zuster A. L. D. G. (..), samenwonen. Deze toestemming werd bij een notaris opgesteld.

Ondanks de verklaring van de moeder van betrokkene, kan het recht van bewaring in hoofde van de tante niet vervuld worden. De tante is immers niet gemachtigd om het recht van bewaring over het minderjarige kind te krijgen. Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch Burgerlijk Wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Ook wanneer de ouders en het kind niet samenwonen, oefenen zij nog steeds gezamenlijk het ouderlijke gezag uit (artikel 374 BW). Het recht van

bewaring kan bovendien ook enkel worden overgedragen van de ene ouder aan de andere ouder, voor zover zij het delen. Het is niet voorzien overeenkomstig het Belgische Burgerlijk Wetboek, dat het zou kunnen worden afgestaan met een eenvoudige verklaring, aan een derde, in casu de tante. Er ligt geen officieel bewijs voor (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de tante.....) waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring zou beschikken.

Indien de ouders van de kinderen toch het recht van bewaring in onderlinge overeenkomst wensen over te dragen aan de tante, zal de rechtbank een dergelijke overeenkomst dienen te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van de kinderen onderzoeken (dit alles overeenkomstig art. 392 BW).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

"4.1. EERSTE MIDDEL

- Schending van het artikel 40bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 40ter Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van de rechtszekerheid en het legaliteitsbeginsel.

4.1.2.

- 4.1.2.1. Motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype en vage motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

- 4.1.2.2. Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerster zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.1.3.

De weigeringsbeslissingen van huidige aanvraag zijn gestoeld op volgende element:

- Dat het recht van bewaring, wat een voorwaarde uitmaakt om de gezinshereniging te kunnen toestaan in hoofde van de tante niet is vervuld.

4.1.4.

Met betrekking tot het recht van bewaring:

Verweerster stelt dat aan de voorwaarden 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet niet zijn voldaan, daar de “gewone verklaring van de ouders niet zou volstaan als bewijs dat de tante (i.e. de referentiepersoon) effectief over het recht van bewaring beschikt.

Evenwel stelt artikel 40ter, §2, eerste lid, 10 vreemdelingenwet:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, 2§, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Ter bewijs dat de referentiepersoon, i.e. de tante van verzoekers, over het recht van bewaring beschikt, brachten verzoekers een verklaring bij – ondertekend door hun beiden ouders – waarmee zij instemmen dat hun kind een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de referentiepersoon indient en dat laatstgenoemde beschikt over het recht van bewaring.

Dat deze verklaring tevens is opgemaakt bij een notaris.

Er dient te worden benadrukt dat er, noch in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, noch in enige andere bepaling van de vreemdelingenwet, een definitie of beschrijving wordt gegeven van de wijze waarop dit recht van bewaring dient te worden aangetoond.

Er wordt met andere woorden nergens een specifieke bewijsvoering opgelegd.

Een gewone verklaring opgemaakt bij de notaris volstaat thans wel degelijk.

Immers wanneer men het recht van bewaring niet kan bewijzen met bv. Een rechtelijke beslissing, volstaat wel degelijk een schriftelijke verklaring waarin toestemming wordt gegeven (zie bv. Agentschap Integratie en Inburgering, [www. Agii.be](http://www.Agii.be))

Verwerende partij creëert met andere woorden een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien, door in de bestreden beslissing te stellen dat het bewijs van het recht van bewaring aan bepaalde vormvereisten (zoals bv. Een rechtelijke beslissing of een gehomologeerde toestemming) moet voldoen.

4.1.5.

De minderjarige verzoekers wonen bij hun tante, die instaat voor hun opvoeding en onderhoud en heeft op heden de kinderen onder haar hoede.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen tot weigering van verblijf geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van deze bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en de artikelen 47/1, 2°, 47/2 en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom de minderjarige kinderen niet hebben aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van ander familielid van hun Spaanse tante. De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissingen geen afdoende motivering vormt.

Evenmin kunnen zij gevolgd worden als zou er sprake zijn van een stereotiepe motivering. Lezing van de motieven leert dat de verwerende partij concreet ingaat op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partijen specifiek kenmerken en dienaangaande motiveert.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteits- of redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de artikelen 47/1 en 47/2 *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend als ander familielid van hun in België verblijvende Spaanse tante, meer bepaald als ten laste of deel uitmakend van het gezin van hun Spaanse tante.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(..)"

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de bloedverwanten in neergaande lijn slechts tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen worden toegelaten, indien zij de referentiepersoon vervoegen én de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt of, indien het recht van bewaring gedeeld wordt, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming geeft.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekende partijen aangaande het recht van bewaring een verklaring van hun moeder hebben voorgelegd, opgesteld in Colombia op 25 augustus 2022, waarin zij de toestemming geeft dat haar twee kinderen naar België mogen reizen om bij haar zus te gaan wonen. Deze toestemming werd bij een notaris opgesteld. Meer specifiek luidt de verklaring als volgt: *“Ik verklaar onder eed dat ik heel mijn leven woonachtig ben in de gemeente van Puerto Asis, departement Putumayo, ik ben alleenstaande moeder van 4 minderjarige kinderen, waaronder D.A.R.R. (..) (15 jaar) en J.E.R.R. (12 jaar), dat ik ontheemd ben wegens geweld en wegens lage economische middelen, we leven in een constant gevaar aangezien het een zone is met veel geweld en mijn kinderen zijn voortdurend kwetsbaar in deze situaties, het is omwille van deze reden dat ik besloot dat mijn kinderen reizen naar België opdat ze samenwonen met mijn zuster A.L.D.G. (..) omwille van de veiligheid, het welzijn en de betere toekomst van mijn kinderen.”*

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af op grond van het determinerend motief: *“Ondanks de verklaring van de moeder van betrokkene, kan het recht van bewaring in hoofde van de tante niet vervuld worden. De tante is immers niet gemachtigd om het recht van bewaring over het minderjarig kind te krijgen. Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch Burgerlijk Wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Ook wanneer de ouders en het kind niet samenwonen, oefenen zij nog steeds gezamenlijk het ouderlijke gezag uit (artikel 374 BW). Het recht van bewaring kan bovendien ook enkel worden overgedragen van de ene ouder aan de andere ouder, voor zover zij het delen. Het is niet voorzien overeenkomstig het Belgische Burgerlijk Wetboek, dat het zou kunnen worden afgestaan met een eenvoudige verklaring, aan een derde, in casu de tante. Er ligt geen officieel bewijs voor (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de tante.....) waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring zou beschikken. Indien de ouders van de kinderen toch het recht van bewaring in onderlinge overeenkomst wensen over te dragen aan de tante, zal de rechtbank een dergelijke overeenkomst dienen te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van de kinderen onderzoeken (dit alles overeenkomstig art. 392 BW).”*

Waar verzoekende partijen betogen dat de vreemdelingenwet geen definitie of beschrijving geeft van de wijze waarop het recht van bewaring moet worden aangetoond en er dus nergens een specifieke bewijsvoering wordt opgelegd, gaan zij eraan voorbij dat in een zaak met grensoverschrijdende aspecten – verzoekende partijen zijn Colombiaans en verblijven thans in België – de verwijzingsregels van het internationaal privaatrecht van toepassing zijn om uit te maken welk nationaal recht van toepassing is inzake het ouderlijk gezag waarvan het recht van bewaring een onderdeel uitmaakt.

In een situatie zoals *in casu* kan nuttig verwezen worden naar artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat luidt:

“§ 1

Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke

verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en betreffende internationale kinderontvoering (herschikking)] of op de bepalingen van deze wet.

§ 2

De vaststelling van de onbekwaamheid van een persoon die ouder is dan achttien jaar en de bescherming van zijn persoon of zijn goederen worden beheerst door het Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen, gesloten te 's-Gravenhage op 13 januari 2000. Zulks geldt ook wanneer de bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van deze wet.” (gewijzigd bij wet van 10 maart 2019, art. 26 (BS 22 maart 2019), inw. 1 januari 2021 (art. 28) en wet van 20 juli 2022, art. 23 (BS 29 juli 2022), inw. 1 augustus 2022 (art. 28))

Verzoekende partijen maken met hun betoog voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* het Belgische recht niet kon toepassen.

In het Belgisch recht valt de uitoefening van het ouderlijk gezag onder de artikelen 371 en volgende van het (oud) Burgerlijk Wetboek en meer bepaald de artikelen 373 en 374 van het oud B.W.

Artikel 373 van het oud B.W. luidt als volgt:

“Wanneer de ouders samenleven, oefenen zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uit. Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dat gezag verband houdt behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

Bij gebreke van instemming kan één van beide ouders de zaak bij de familierechtbank aanhangig maken. De rechtbank kan één van de ouders toestemming verlenen alleen op te treden voor één of meer bepaalde handelingen”

Artikel 374, § 1 van het oud B.W. luidt:

“Wanneer de ouders niet samenleven, blijven zij het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen en geldt het in artikel 373, tweede lid, bepaalde vermoeden.

Bij gebreke van overeenstemming over de organisatie van de huisvesting van het kind, over de belangrijke beslissingen betreffende zijn gezondheid, zijn opvoeding, zijn opleiding en zijn ontspanning en over de godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes of wanneer deze overeenstemming strijdig lijkt met het belang van het kind, kan de bevoegde familierechtbank de uitoefening van het ouderlijk gezag uitsluitend opdragen aan één van beide ouders.

Hij kan eveneens bepalen welke beslissingen met betrekking tot de opvoeding alleen met instemming van beide ouders kunnen worden genomen.

Hij bepaalt de wijze waarop de ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, persoonlijk contact met het kind onderhoudt. Dat persoonlijk contact kan enkel om bijzonder ernstige redenen worden geweigerd. De ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, behoudt het recht om toezicht te houden op de opvoeding van het kind. Hij kan bij de andere ouder of bij derden alle nuttige informatie hieromtrent inwinnen en zich in het belang van het kind tot de familierechtbank wenden.

In elk geval bepaalt de rechter de wijze waarop het kind wordt gehuisvest en de plaats waar het in het bevolkingsregister wordt ingeschreven als hebbende aldaar zijn hoofdverblijf.”

Uit voormelde bepalingen volgt aldus dat in beginsel het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders en dat de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag enkel kan gewijzigd worden via een gerechtelijke beslissing.

Verzoekende partijen kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun kritiek waar zij menen dat het door hen voorgelegde document afdoende is om aan te tonen dat de Spaanse tante – de referentiepersoon – het recht van bewaring heeft. Het document waarin de moeder van de kinderen het recht van bewaring geeft aan de Spaanse tante voldoet geenszins als bewijs dat het recht van bewaring toekomt aan de Spaanse tante. Met een loutere verwijzing zonder verdere specificering naar de website van het Agentschap Integratie en Inburgering tonen zij niet anderszins aan.

Anders dan wat verzoekende partijen voorts voorhouden in het verzoekschrift kan ook geenszins blijken dat beide ouders toegestemd hebben dat het recht van bewaring aan de Spaanse tante toekomt. Immers blijkt uit het administratief dossier dat enkel voor het kind D.A.R.R. (...) de vader vernoemd wordt in een volmacht aan de tante om zijn kind wettelijk te vertegenwoordigen en als voogd op te treden. Evenwel blijkt deze volmacht enkel ondertekend door de moeder zodat geenszins kan blijken dat deze volmacht werkelijk ook van de vader komt. Voor het andere kind – die een andere vader heeft – werd niks voorgelegd vanwege de vader. Hoe dan ook, zelfs indien beide ouders de wens zouden gehad hebben om het recht van bewaring over te dragen aan de tante, dan nog blijkt niet dat voldaan is aan de voorwaarden van het oud Burgerlijk Wetboek zoals hoger vermeld om vast te stellen dat de tante het recht van bewaring heeft.

2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partijen ook geschonden achten, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hoger wordt geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aangetoond.

2.9. De verzoekende partijen tonen met hun betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen.

2.10. Waar verzoekende partijen voorts nog de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet opwerpen, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op gezinshereniging met een Belg, hetgeen *in casu* niet het geval is. De opgeworpen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

“4.2. TWEEDE MIDDEL

- Schending van het art. 8 EVRM ;
- Schending van het art. 7 Handvest EU Grondrechten ;
- Schending van het belang van het kind (zie het art. 22bis grondwet, het art. 24 Handvest EU grondrechten);

4.2.2.

Art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het EVRM en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerster niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.

Ook met betrekking tot de Belgische minderjarige verzoekers wordt geen proportionaliteitstoets conform artikel 8 EVRM doorgevoerd door de verweerster bij het nemen van haar beslissingen.

Het is de taak van verweerster een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de fair balance dan wel een evenredigheidstoets te maken (RVS 30 mei 2017).

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven in hoofde van de minderjarige verzoekers, artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest, bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het navolgende zal vervolgens blijken dat het belang van het kind, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag, werd miskent door verweerster.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerster wenst te bereiken.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet kunnen inroepen.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende : mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Omtrent het belang van het kind heeft verweerster niets gemotiveerd.

In casu wordt er op geen enkele manier een concrete afweging gemaakt tussen het belang van het kind en het algemeen belang waardoor het belang van de kinderen werd miskent...

Minderjarige verzoekers vormen een kerngezin met hun tante (referentiepersoon). Dat het in het hoger belang van de kinderen is dat zij hier in België in een veilige omgeving verder opgroeien met hun familie.

In de regio waar zij vandaan komen, is er immers een constant gevaar om bedreigd of gerekruteerd te worden door Colombiaanse bendeleden. Het leven in Puerto Asis is onveilig en gevaarlijk. Dat verzoekers thans niet terug kunnen keren.

Zij gaan hier naar school en leren de taal. Op heden zijn ze al goed ingeburgerd en ontwikkelen ze zich goed.

Dat hun ontwikkeling en kansen grondig zullen worden verstoord wanneer zij het leven in Puerto Asis terug moeten opnemen.

Hoewel hun ouders in Colombia verblijven, verlangen alle partijen dat de minderjarige verzoekers in België een veilig leven kunnen opbouwen onder de hoede van referentiepersoon.

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van het kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

4.3.

Besluit

Verwerende partij creëert met een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien, door in de bestreden beslissingen te stellen dat het bewijs van het recht van bewaring aan bepaalde vormvereisten (zoals bv. Een rechtelijke beslissing of een gehomologeerde toestemming) moet voldoen.

Dat verweerster thans onredelijk is in haar beoordeling over de voorgelegde verklaring van recht van bewaring.

Dat verweerster daarnaast artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind niet in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de verweerster aldus kort door de bocht geoordeeld heeft ."

2.13. In zoverre de verzoekende partijen in het kader van het hoger belang van het kind de schending aanvoeren van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partijen zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen.

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State met betrekking tot artikel 22*bis* van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskent.

De Raad herinnert eraan dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Zoals uit voorgaande blijkt hebben de verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat hun Spaanse tante het recht van bewaring heeft. Verzoekende partijen hebben steeds onder de verantwoordelijkheid van hun ouders gestaan en zijn in Colombia bij hun ouders opgegroeid, minstens wordt niet anderszins aangetoond. De Spaanse tante kan aldus geenszins beschouwd worden als enige feitelijke verzorger van de kinderen waardoor ook niet kan aangenomen worden dat zij met hun Spaanse tante een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM hebben. Het loutere feit dat de ouders, minstens de moeder, de wens hebben (heeft) dat de kinderen zich vestigen bij de Spaanse tante zodat zij in België kunnen verblijven maakt niet dat – door de gezinsherenigingsaanvraag met de Spaanse tante af te wijzen – het hoger belang van het kind is geschonden. Uit niks blijkt immers dat de ouders niet bij machte zijn om te zorgen voor het welzijn van hun kinderen. Dat België betere toekomstperspectieven zou geven aan de kinderen en veiliger zou zijn volgens de ouders (minstens de moeder) doet aan voorgaande geen afbreuk. Gelet op de gegevens die voorliggen waaruit blijkt dat de ouders van de kinderen verantwoordelijk zijn voor de kinderen en de Spaanse tante geenszins beschikt over het recht van bewaring kan aangenomen worden dat het welzijn van de kinderen eerder gebaat is met het bewaren van de gezinseenheid met de ouders. Uit niks blijkt dat de kinderen niet in normale levensomstandigheden kunnen opgroeien bij de ouders en dat deze laatsten niet kunnen waken over hun welzijn. De blote verklaringen van de ouders, minstens de moeder, waarom zij hun (haar) kinderen naar België hebben gestuurd volstaan geenszins om anders te oordelen.

Nu de gezinsband tussen verzoekende partijen en hun ouders niet aangetast wordt door de bestreden beslissingen en evenmin kan gesteld worden dat hun welzijn door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet op concrete wijze aan, slagen zij er niet in aan te tonen dat hun hoger belang als kind geschaad wordt door de bestreden beslissingen. Gelet hierop maken zij evenmin een schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 en artikel 24 van het Handvest aannemelijk.

2.14. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER